



סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים



תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>מעשה בגשר שהפך לשטיח</u>	<u>1</u>
<u>6</u>	<u>חנוכה – בימים ההם בזמן הזה</u>	<u>2</u>
<u>9</u>	<u>מה זה אומר 'להוסיף אור'?</u>	<u>3</u>
<u>11</u>	<u>למי כואב יותר?</u>	<u>4</u>
<u>14</u>	<u>השיח הבריוני של 'תחושת איום'</u>	<u>5</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

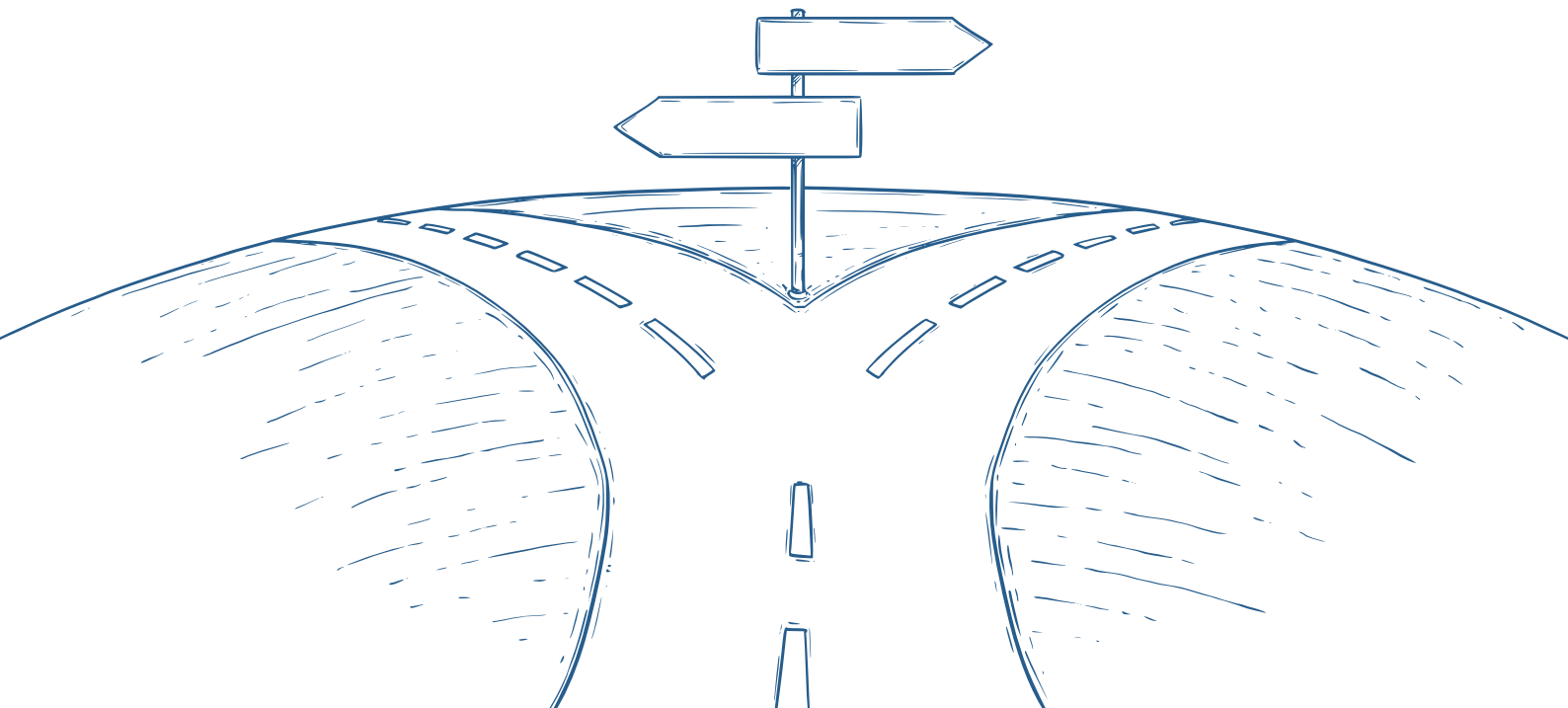
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290



מעשה בגשר שהפך לשטיח

אודי בן חמו

"אנחנו הגשר המחבר בין חלקי החברה הישראלית", כך הצהירו בגאווה יחידה, השמורה רק לבני האלים היפים והאמיצים. הם רק לא שמו לב לכך שהם תמיד מניחים את הגשר באותו מקום, מופנה למעבר חד סטרי ולאזור חיוג תרבותי צר.

הם נפגשו בחמימות עם נציגי ה'מפוחדים', שחשו שהמדינה שנרשמה על שםם בטאבו נחטפת מידיהם על ידי ה'בבוניים' - והתקבלו בלבביות מרגשת.

אי אפשר היה לתאר את התחושות החמימות שחוו לאחר המפגשים הללו. "הלוואי וכולם היו כמוכם", כך נהגו לומר להם החברים, אלה שהמדינה שייכת להם. והם? הם התמוגגו, אוהו כמה שבעו נחת.

הם יזמו מפגשים נוצצים ויד נעלמה דאגה שלא יחסר דבר. הם השתתפו בערבי שירה של 'ארץ ישראל הישנה והמדירה', ניסחו אמנות, הפגינו יחדיו וחשו כמתקני-עולם שאלמלא הם המדינה תיחרב, כמו שמזהירים ב'רבעון הרביעי'. מפחיד.

"כל העולם כולו גשר צר מאוד". כך שרו תמיד, והוסיפו: "ואנחנו נרחיב את הגשר - אנחנו למעשה הגשר עצמו". כזאת לחשו בהתרגשות ובעיניים נוצצות לאחר כל מפגש.

על הגשר המחבר הזה הם גדלו במשך שנים. חלומם הולך ומתגשם.

פתאום חשו שגם הם יכולים להתקבל לחבורת חסמב"ה, אם רק ימללו את המסרים 'הנכונים', ויסלדו מאלה שאינם דוברים את השפה ושמסרבים לקחת חלק בנטל - המסורתיים 'הימניים מידי' והחרדים האלה, אתם יודעים.

החיבור היה נפלא.

היו אמנם כאלה שהרגישו לעיתים שמשו קצת מלאכותי וחורק בחיבור הזה, אבל הם הושתקו מיד, בהחלטיות שנשמרה אך ורק לרגעים כאלה.

"מתקנים פה את העולם - זכרו, אנחנו הגשר, הכל יסתדר כשנתאחד יחדיו". רק בלי החרדים, המסורתיים ואלה שרוצים בתיקון המערכת המשפטית, כמובן.

והם הצליחו.



היו אמנם
כאלה
שהרגישו
לעיתים
שמשו
קצת
מלאכותי
וחורק
בחיבור
הזה, אבל
הם
הושתקו
מיד,
בהחלטיות
שנשמרה
אך ורק
לרגעים
כאלה



”
**”תגיד, לא תמכנו בהם?
 לא דרשנו ”גיוס
 עכשיו” של החרדים כל
 הזמן הזה? לא
 התראיינו, לא כתבנו,
 לא נזהרנו שלא
 להיראות ימניים מדי?”**

הגשר הנפלא שלהם כל כך הצליח, שממשלת ישראל נפלה בזכות 'הצודקים המאחדים עם הגשר'.

כנס ההודיה על הנס התארגן תוך זמן קצר וביעילות מופלאה.

”סוף סוף נוכל לרפא יחדיו את החברה הישראלית”, כך אמרו אנשי הגשר.

אולפני החדשות חגגו, שופטים קרצו כממתיקי סוד. ארגוני חברה אזרחית חילקו מדליות זה לזה ושאו בו עוד ועוד כספים מקרנות עלומות. ואנשי הגשר ה'צודקים' התייצבו ובאו להמשיך את המהפכה.

”באנו לחבר, לגשר, להוביל!”

אבל אז הם גילו משהו מוזר: המיקרופונים עברו הלאה. המצלמות זזו למקום אחר והאמנות המנוסחות היטב עברו שיפוץ קל. משהו קצת השתנה ב'ווייב', כמו שאומרים.

והכי גרוע - הם גילו שהם כבר לא 'גשר', אלא שטיח.

אחד מהם לחש לחברו בצד:

”תגיד, לא תמכנו בהם? לא דרשנו ”גיוס עכשיו” של החרדים כל הזמן הזה? לא התראיינו, לא כתבנו, לא נזהרנו שלא להיראות ימניים מדי?”
 החבר ענה לו בקור רוח מצמרר ובמבט מושפל:
”לא היינו כאלה צודקים, כנראה. רק שימושיים.”

מסתבר שכשהחיבוק מהיר מידי הגשר המחבר הוא פשוט שטיח - נוח, סופג, ובעיקר לא מפריע בדרך.

חנוכה – בימים ההם בזמן הזה

אודי בן חמו

א. בפיוט המפורסם 'מעוז צור' שאנו שרים בערבי החנוכה, רק בית אחד עוסק בעניינינו של חנוכה, ושאר הפיוט מביא סקירה מקיפה על רצף ההיסטוריה הישראלית וההתמודדויות עם התרבויות השונות.

בחנוכה ובחגים נוספים באות לידי ביטוי התנגדויות להופעת החיים הישראליים, **כדי שבהתגברות עליהן תצא אל הפועל המדרגה הנדרשת, ותטביע במציאות הופעה חדשה.**

ב. במלחמתנו האחרונה ובמציאות הישראלית שלנו, תהליך השחתת הדעות שהוביל לשבר החמור היה תהליך ארוך ושיטתי. **מעטים זיהו אותו בעת התרחשותו, רבים אחרים זיהו אותו רק בדיעבד.** סטייה ופגיעה, אפילו קלה, בתפיסות העולם ובעולם המושגים, תוביל תמיד לחורבן מעשי.

זהו מוקד הקלקול, וזהו גם מוקד התיקון.

ג. **כדי להעריך כראוי את פועלם של דמויות, מפעלים וארגונים, חייבים להכיר לעומק את המציאות התרבותית והציבורית.** לדוגמה: לא נחוש אכזבה מכך שריצת קילומטר ארכה חצי שעה, אם אנו יודעים שהרץ הוא קטוע רגל, חבול, פצוע ושרוט, שנאבק באומץ בשארית כוחותיו.

הבנת המציאות התרבותית: אילו תפיסות עולם שולטות בכיפה בעת הזאת. מהי 'רוח הזמן' המעצבת את חיינו, על אילו נושאים קשה לערער ואילו נושאים נתפסים כצודקים, נכונים וראויים. לא רק בקרב ההמון, אלא בעיקר במוקדי הכוח וההשפעה במדינה.

הבנת המציאות הציבורית: כיצד המערכת הציבורית פועלת. מהם הכוחות המשפיעים עליה, מהן המשקולות בזירה הפנימית ובזירה הבינלאומית, ועוד.

הנושא הזה אינו משני ואינו צדדי בחיינו. הוא ליבת העיסוק של כל מי שרוצה להיות מדויק ומשפיע על אופן התנהלותנו. רק לאור זאת נדע מה להעריך ומה לבטל, ממה להיזהר וממה להתרשם, על מה להתפלל ולאן למקד את המחשבות והפעולות.

ד. שניים מגיבורי המלחמה הארוכה הזאת, מכובדינו וחברינו **יהושע שני**, אביו של סרן אורי מרדכי הי"ד, **וצביקה מור**, אביו של איתן ששוחרר מהשבי לאחר כשנתיים, הבינו וידעו.



**לא נחוש
אכזבה מכך
שריצת
קילומטר
ארכה חצי
שעה, אם
אנו יודעים
שהרץ הוא
קטוע רגל,
חבול, פצוע
ושרוט,
שנאבק
באומץ
בשארית
כוחותיו**



סוללים דרך אבא ואן?

אנו שמחים להזמינכם למכגש ייחודי, חגיגי ואינטימי,
בו נארח שניים מגיבורי המלחמה - צביקה מור ויהושע שני
לשיחה מרתקת, מעוררת מחשבה ומרגשת במיוחד

יום שני | ב' טבת (22.12.25) | שדרות

קולנוע חן, רחוב ההסתדרות 5

19:30 מכגש וארוחת ערב
תפילת ערבית למעוניינים

20:30 דברי פתיחה - הרב יגאל לוינשטיין שליט"א

שיחה עם צביקה מור ויהושע שני

בהנחיית איתי אסמן

054-8838607



**קולות אלו סייעו
למקבלי ההחלטות
ברוח גבית קריטית אל
מול מנגנונים
מתנגדים, משופעים
בכספים וביכולת
השפעה אגרסיבית**

הבנתם של שני הגיבורים הללו את רזי המציאות התרבותית והציבורית אפשרה להם לסייע סיוע של ממש לניהול המלחמה.

זאת באמצעות השמעת קול ציבורי - שהושתק על ידי כלי תקשורת רבים - ששחרור חטופים צריך להיעשות רק בכוח צבאי תוך הפעלת שיקולים לאומיים אחראיים ולא על ידי כניעה, ושנדרשת גבורה כדי לחסל את האויב עד סופו המר ולא להיכנע לתכתיביו.

קולות אלו סייעו למקבלי ההחלטות ברוח גבית קריטית אל מול מנגנונים מתנגדים, משופעים בכספים וביכולת השפעה אגרסיבית.

הייתה זאת תנועת מלקחיים לא מתוכננת, שטרם הסתיימה ועוד רבות יסופר על אודותיה. לעיתים הייתה שקטה ולעיתים נראתה חלשה לכאורה, אך היא הייתה **מלאת גבורת אמת, וכדרכה של אמת - מעט ממנה מנצח חושך גדול.**

ה. אנו ב'סוללים דרך' החלטנו, שעם שני הגיבורים האצילים הללו עלינו לשתף פעולה. **את גבורתם וסיפורם אנו רוצים להעלות על נס.**

רק לאור ההבנה התרבותית והציבורית על בוריה ניתן להבין באמת את פועלם. ואנו, שמשדלים לעסוק בכך, מבינים היטב את גודל בשורתם.

ו. בשבוע הבא נקיים אירוע חגיגי ובו ניפגש איתם, נצדיע להם ולמשפחותיהם על פועלם וננסה לסמן את הכיוון הכללי שאליו אנו מבקשים לסלול את הדרך.

מספר המקומות באירוע מוגבל.

חנוכה שמח!



סוללים דרך אבל אאן?

אנו שמחים להזמינכם למפגש ייחודי, חגיגי ואינטימי, בו נארח שניים מגיבורי המלחמה - צביקה מור ויהושע שני לשיחה מרתקת, מעוררת מחשבה ומרגשת במיוחד

יום שני | ב' טבת (22.12.25) | שדרות

קולנוע חן, רחוב ההסתדרות 5

19:30 מפגש וארוחת ערב
תפילת ערבית למעוניינים

20:30 שיחה עם צביקה מור ויהושע שני

בהנחיית איתי אסמן

אחינועים 054-8838607

כרטיסים: 60 ש"ח יחיד | 110 ש"ח זוגי
במכירה מוקדמת עד כ"ז כסלו: 50 ש"ח יחיד | 90 ש"ח זוגי
*כרטיס אחד ללא עלות לחברי מעגל ראשון



לחצו / סרקו
להרשמה

מה זה אומר 'להוסיף אור'?

אריאל אוסטרבך

א. סיפור חנוכה נשען על שתי רגליים: הדתית והלאומית. נס פך השמן וניצחון המכבים וגבורתם.

במשך שנות הגלות, גבורת המכבים הייתה כהתנוצצות רחוקה של אור, שאין בכוחה להתוות בפנינו דרך ממשית.

לא רק שגבורה הייתה מצרך נדיר ויקר המציאות בקרבנו, נרות חנוכה עצמם הוחבאו בתוך הבתים ולא הודלקו ברשות הרבים.

גבורת יהודה המכבי, שנלמדת באקדמיות הצבאיות עד היום, לא באה לידי ביטוי מפורט במורשת ישראל.

קרבות יהודה מוזכרים ללא החוכמה, התחכום והתעוזה שבהם, אלא בתיאור שכאילו נלקח מסרט מצויר ובו יהודה וקומץ אנשיו פשוט מנצחים בדרך פלא כוחות רבים וחזקים מהם.

ב. עם עליית הציונות התחילו להזכיר גם את דמותו וגבורתו של יהודה המכבי. דמות הלוחם הלוקח לידי את גורלו וגורל עמו קסמה לתנועה הציונית.

תנועת הספורט הציונית נקראה "מכבי", וכוכבם של המכבים דרך. "אתה המכבי!", כתב טשרניחובסקי בשירו "אומרים ישנה ארץ".

אולם, לקיחת האחריות על הגורל האישי והלאומי באה פעמים רבות על חשבון המסורת והאמונה. **יחד עם אש הבערה הלאומית שהציתה לבבות, הרעיון הדתי הלך ודעך.**

"למי תודה למי ברכה?", שואל ביאליק, ועונה: "לעבודה ולמלאכה!". בשיר "אנו נושאים לפידים" (שנכתב על ידי אהרון זאב, לימים קצין חינוך ראשי בצה"ל) נכתב: "נס לא קרה לנו, פך שמן לא מצאנו."

לא רק שהדת נחלשת באופן טבעי, אלא אף צריך לעקור מלב את המחשבה שיד ה' מעורבת בשיבת ציון: "נס לא קרה לנו - פך שמן לא מצאנו. בסלע קצבנו עד דם - ויהי אור!".

האלומה הלאומית של סיפור חנוכה - קמה וגם ניצבה! אך לצד זאת, מורשת האבות נותרה מבושלת בצד במקרה הטוב, וממותגת כגורם שלילי במקרה הרע.

ג. ברבות השנים, הניתוק מהמורשת הוליד גם ניתוק מהלאומיות. בעוד הדורות הראשונים של הציונות ראו את החלוציות ובניין הארץ כמשימתם המרכזית, ממשיכי דרכם ראו ערך בהגשמה עצמית ובערכים אוניברסליים.

"אמרו שפעם היה כאן חלום נהדר, אבל כשבאתי לראות לא מצאתי שום דבר; יכול להיות שזה נגמר", כתב יהונתן גפן.

"באין חזון יפרע עם" (משלי) - עולם הרעיונות של ראשית הציונות כבר אינו יכול לתת מענה למי שגדלו במדינת ישראל החזקה והמפותחת.

הרעיון הסוציאליסטי התגלה במערומיו במשך השנים, ורעיון הפרחת השממה כבר לא קרץ כמו פעם. הרעיונות שכן הצליחו להוביל הם רעיון ה'שלום' (על אף כזביו הרבים) ורעיון ההצלחה האישית: **בעבר הצבא**

” לקיחת האחריות על הגורל האישי והלאומי באה פעמים רבות על חשבון המסורת והאמונה. יחד עם אש הבערה הלאומית שהציתה לבבות, הרעיון הדתי הלך ודעך





”
**החשמונאים יצאו
 באומץ לב יוצא דופן
 נגד התרבות היוונית
 השלטת בזמנם,
 במלחמה למען האומה
 שהדת והלאום שזורים
 בה כאחד.**

הקרבי היה החממה להצמחת אליטה במדינת ישראל, ואילו כיום האליטה צומחת לכאורה בחיל המודיעין ומשם להייטק.

ד. ובחזרה לחנוכה. מה התודעה המנשבת במסרים העולים מחג האורים? אנו מוצאים הרבה פעילות וערכים הקשורים לאור. 'האור שבי', כולנו 'אור איתן', ועוד. הסיסמאות הללו אינן מכחישות את תוכן החג, אך מעמידות במרכז ערכים שכלל אינם נוגעים אליו. היוונים לא התנגדו למעשי חסד של עם ישראל, או לעזרה הדדית. הם התנגדו למצוות המייחדות אותנו כאומה, כגון שבת, ברית מילה ולימוד תורה. ערכים שניתן לראותם כמחייבים כל עם ולשון, אינם יכולים להיות הערכים המרכזיים של חנוכה. החשמונאים יצאו באומץ לב יוצא דופן נגד התרבות היוונית השלטת בזמנם, במלחמה למען האומה שהדת והלאום שזורים בה כאחד.

ה. בעולם פרוגרסיבי, המילים מרוקנות מתוכנן המקורי. במקום לומר "נס לא קרה לנו", פשוט מדברים על רעיונות כלליים של אור, שבעצם לא אומרים שום דבר. הרי מי יתנגד לכך שבכל אדם יש נר? ושצריך להפיץ את האור? הבעיה היא שלא ברור מהו אותו אור.

תעלולי מילים ושפה מאפשרים לקבוע את האג'נדה והרעיון המסדר, והעולם המעשי יתיישר ממילא על פיהם.

לדוגמה, לאחר הפיגוע אמש מלאו הרשתות החברתיות בקריאה: "הוסיפו אור!". להוסיף אור זה חשוב כמובן, אך מה הכוונה בכך? האין זה גורם לנו להקל ראש במלחמה הנדרשת בחושך האסלאמי? באנטישמיות הגואה? באי ההכרה של הממשל האוסטרלי בנבחרי הציבור בישראל? השימוש ברעיון הוספת האור עלול להיות התחמקות מפוארת מהתמודדות עם השאלות הנוקבות הללו.

ו. חנוכה הוא הזדמנות מצוינת והכרחית לברר מהו האור ומהו החושך, וכיצד בדיוק נלחמים בחושך; מה תפקיד הדת והלאום בחיינו, וכיצד עליהם להאיר את דרכנו באופן ממשי.

בקיצור, הוסיפו אור, אבל באמת!

למי כואב יותר?

איתי אסמן

א. מאז שהימין עלה לשלטון, צצים ארגונים הפועלים במניפולטיביות צינית כדי להחליפו.

מי צריך בחירות, אם אפשר פשוט לשחק במוחות?

מניפולציה מתוחכמת במיוחד היא 'שיח של כאבים'.

זהו ניסיון להציג את האנשים שכשלו בקלפי כ'מדוכאים'.

מי יכול לראות את כאבם ולא לגלות חמלה כלפיהם?

אותם ארגונים לא מסתפקים בכך; הם אף מאשימים את נבחרי הציבור, ליתר דיוק - את הבוחרים בקלפי, בכוחנות, כאנשים שמנסים להכריע ולנצח.

ב. בימינו לא העובדות הן הקובעות אלא קטגוריות החשיבה ומסגור השיח.

מה שעד עכשיו נקרא בשם 'דמוקרטיה פרלמנטרית-ייצוגית' יכונה מעתה 'פוליטיקה של הכרעות'.

כל אזרח ימני שהלך לקלפי מתוך רצון טוב לקדם את עולם ערכיו, ייחשב כעת ביריון אליהם הרוצה לדרוך על יריבו כדי להכניעו.

המניפולציה הזו מוכרת לנו מההיסטוריה, מקרל מרקס, שחילק את העולם הכלכלי למעמדות של בעלי הון מדכאים (הרעים) ופועלים מדוכאים (הטובים).

"אני מדוכא משמע אני צודק".

כך מציג את עצמו ארגון, הטוען שאם כל הזמן תוקפים אותו, הוא כנראה צודק. כך עובדת ההתקרבות כשיטה של מניפולציה רגשית במטרה לעורר הזדהות.

ג. השיטה של 'הרבעון הרביעי' לא בנויה רק משיח של 'אנשים המנסים להכריע' מול 'אנשים כואבים'.

'פוליטיקת הזהויות' היא שיטה צינית שטחית נוספת בבנק המניפולציות.

הם טוענים: "אנחנו גם ימניים, גם שמאלנים, גם חרדים, גם דתיים, גם חילונים, גם ערבים".

ממש כל צבעי הקשת הישראלית! והמשותף לכולם ביחד - שבמקום להיות בריונים אלימים המנסים להכריע, הם קשובים לכאב של האחר, ומתחשבים בו.

איזו נאורות ורגישות!

לא כמו נבחרי הציבור הרעים והציבור הפרימיטיבי המתנצח, הבוחר בהם.

יש רק בעיה קטנה - אף אחד לא בחר באותה פוליטיקת זהויות רב-תרבותית, המנהלת שיח עם עצמה.

אדם לא יכול לומר, "אני ימני ולכן אני מייצג את הימניים", "אני אשה ולכן אני מייצגת את הנשים", וכו'.

זה הרי מגוחך. זה לא עובד ככה.

זהו משחק מדומיין בו אנשים חושבים שאם הם מגדירים את עצמם בצורה מסוימת והגיעו להסכמה - אז זהו מודל שאפשר להעתיק אותו לרמה הציבורית והמדינית.



מי צריך בחירות, אם אפשר פשוט לשחק במוחות? מניפולציה מתוחכמת במיוחד היא 'שיח של כאבים'. זהו ניסיון להציג את האנשים שכשלו בקלפי כ'מדוכאים'. מי יכול לראות את כאבם ולא לגלות חמלה כלפיהם?





”
**אז מי מחליט מי הציבור
שהכי כואב לו, הציבור
הכי מאויים?
מדוע דווקא זה שזכה
בבחירות צריך לוותר?
ממתי הרוב הוא הרע
והמיעוט הוא הטוב
והסובל כאב?**

המודל הזה יכול לעבוד אולי במילואים או בוועד הבית. פוליטיקה עובדת בצורה אחרת, והיא עבדה כך כל השנים - עד שהימין עלה לשלטון, ואז נוצר כמובן הצורך 'להקשיב לכאב של האחר'.

ד. אז מי מחליט מי הציבור שהכי כואב לו, הציבור הכי מאויים?

מדוע דווקא זה שזכה בבחירות צריך לוותר?

ממתי הרוב הוא הרע והמיעוט הוא הטוב והסובל כאב?

מה טעם יש בבחירות, ומדוע לבחור במישהו שמראש טוען שהוא יותר לאחר?

אפשר ישירות לבחור באחר (רק שאז לא תתלווה לכך תחושת האצילות השמורה למוותרים על ערכים של אחרים).

הניסיון לומר- "אני ימני ולכן אני יכול לוותר על הערכים של הימניים" הוא לא ישר, וגם ילדותי מאוד.

אף אחד לא בחר בך כדי לוותר על הערכים שלו.

על הערכים שלך אתה רשאי לוותר, אך לא של הציבור.

ראוי, צודק ומוסרי להתחשב גם בכאב של הרוב.

גם לרוב יש רגשות, פחדים ותחושה שהוא מאויים.

הרוב הזה הולך לקלפי, ובג"ץ זורק את קולו לפח האשפה.

מדוע אין מי שמקשיב לכאב שלו? מדוע הוא לא קורא לבג"ץ שיחדל מהתנהלותו ומפוליטיקה של הכרעה מלאה בעוולות?

אל תקלו ראש בדברים הללו. נציג 'הרבעון' בסרטון 'אלה שמפחדים' אינו בוחר בהמוני יהודים בעם ישראל החשים הסובלים יחס נוראי כלפי תפיסת עולמם.

הבחירה הזאת משפילה, דוקרת, רומסת וכואבת.

מדוע 'הרבעון הרביעי' לא מתחשב בכאבים שלהם?

מי מחליט למי כואב יותר? וכי יש לו רבעון 'כאבומטר'?

זהו כשל עמוק שאינו מכיר בעוולות הרבות שמתרחשות פה על ידי 'המיעוט הנאור', שמרגיש שהוא בעל הבית, כלפי רוב עם ישראל ודווקא הוא זה שמנסה להכריע את הרוב בצורה לא ישרה. הייתכן ששיח הכאבים הזה מסתיר עבודת מנטלית לאליטה וניסיון לרצותה?

ה. יש לי רעיון חדשני וגאוני: מאחר ואנחנו לא יודעים למי כואב יותר, וכדי שנוכל לדעת מי באמת מייצג את עולם הערכים של הציבור, מה דעתכם שנמציא שיטה חדשה, במסגרתה הולכים לקלפי כל 4 שנים, ובחרים את נציגי הציבור.

מי שיהיה הרוב, הוא זה שייצג את ערכי הרוב. ומי שיהיה מיעוט, ייצג את ערכי המיעוט.

כמובן שנתחשב גם במיעוט, אך הוא לא יקבע את עולם הערכים בדורסנות מנומסת. ולא נחשוד ברוב שהוא אלים או דורסני אלא נאמין בכוונות הטובות שלו.

ובעיקר, המיעוט יצטרך לכבד את נבחרי הציבור. אפשר יהיה לקרוא לשיטה הזו 'פוליטיקה של כבוד הדדי'.

הגיע הזמן לעצור את השפלת העם הנאחז בציפורניים בזהותו ומורשתו.

”

**מאחר
ואנחנו לא
יודעים
למי כואב
יותר, וכדי
שנוכל
לדעת מי
באמת
מייצג את
עולם
הערכים
של
הציבור,
מה דעתכם
שנמציא
שיטה
חדשה,
במסגרתה
הולכים
לקלפי כל
4 שנים,
ובחרים
את נציגי
הציבור**

השיח הבריוני של 'תחושת איום'

עזרא הימן

א. ושוב חוזר ניגון ההסתה והאלימות

אחרי שנתיים של שקט יחסי, פרצה בשבת האחרונה בעיר יפו שוב אותה שנאת יהודים מוכרת, בהנהגת הסניף המקומי של התנועה האסלאמית, שהוביל צעדת הסתה נגד יהודים ונתן רוח גבית לתקיפת יהודים ברחובות בסיומה של השבת.

בכובע האסלאמיסטי, המנהיגים והצועדים ברחובות דיברו אסלאמית: 'ברוח ודם נפדה את יפו', 'כלבים החוצה', ושאר התנהגויות של שונאי ישראל הגדולים ביותר.

אך לצד זה יש שגם חבשו את הכובע הפרוגרסיבי, שאותו עוטים רבים בשמאל היהודי 'הנאור', ובעת הצורך גם בצד האסלאמי. **בכובע הזה המוסלמים מוצגים - ומציגים את עצמם - כמי שחווים פחד, איום, חשש והדרה.**

"הם מרגישים מאוימים", כתב לי פרופסור באחת האוניברסיטאות, תושב יפו.

ב. תחושת איום כתרגיל הסחה

כששיח של 'תחושות איום' מחליף את האמת המוסרית, נוצרת עוולה גדולה מאוד.

בעולם פוסט-מודרני, מפלטו של הבריון הוא 'אני מרגיש מאויים ומפחד'; ומכיוון שעם תחושות אי אפשר להתווכח, הרי גם אנס יכול 'להרגיש מפחד ומאויים'.

ברגע ששיח של תחושות איום גובר על בהירות ערכית של טוב ורע, אמת ושקר - כל ערכי המוסר קורסים.

במצב כזה, המניפולציות הרגשיות ישלטו בקונפליקטים החברתיים ויעלימו את השיפוט הערכי של צדק.

אותם אנשים שאין צדק בידם או בליבם יעוטו על שיח תחושות האיום והכאב, וימנפו אותו במניפולטיביות כדי לחפות על כל עוולה.

ג. מי 'זכאי' לחוש מאויים

כמובן, לא כל הרוצה ליטול את 'תחושת האיום' יבוא וייטול. ייטלו אותה אלה שיש להם זכויות-יתר מוסריות כקבוצה. במאמר אתמול ראינו דוגמה לכך בתוך עם ישראל: חבר 'רבעון' חשוב נותן עדיפות ל'תחושות איום' אצל קבוצות פעילי שמאל, ללא התייחסות להתנהלות הכוחנית והבריונית של הטוענים לתחושות כאלה. זה חורבן המוסר.

בעולם פרוגרסיבי, תחושת האיום שייכת מהותית למעמדות המדוכאים. המשקפיים הפרוגרסיביים מקנים את תחושת האיום קודם כל למי שמזוהה עם מעמד הקורבן, ואת גורם האיום למעמד המקרבן.



בעולם פרוגרסיבי, תחושת האיום שייכת מהותית למעמדות המדוכאים. המשקפיים הפרוגרסיביים מקנים את תחושת האיום קודם כל למי שמזוהה עם מעמד הקורבן, ואת גורם האיום למעמד המקרבן.





”
**האסלאמיסטים למדו את
השיח הזה ומשתמשים
בו היטב. מוסלמים
המעוניינים להכשיר
הסתה ואלימות כלפי
יהודים עושים זאת
פעמים רבות בשם
'תחושת הדרה, הרחקה,
איום והפחדה'**

אין מי שמזוהה עם מעמד הקורבן יותר מאישה מוסלמית. ואין מי שמזוהה עם מעמד המקרבן יותר מאשר גבר יהודי דתי. בעולם הפרוגרסיבי זהו סדר קוסמי, שלא יכול להשתנות לעולם.

בעולם פרוגרסיבי, שיפוט המציאות ייבנה תמיד סביב התפיסה הזו. הכתבות יחזקו את התפיסות, ויהפכו לעובדות קשיחות כביכול. זו המציאות ואין בלתה. אמנם, מדי פעם מאפשרים גם ליהודים שהותקפו להצטרף לזמן קצר למועדון 'תחושת האיום', אולם כדאי שיעטו על עצמם סטטוס קורבני אחר.

האסלאמיסטים למדו את השיח הזה ומשתמשים בו היטב. מוסלמים המעוניינים להכשיר הסתה ואלימות כלפי יהודים עושים זאת פעמים רבות בשם 'תחושת הדרה, הרחקה, איום והפחדה'.

שיח כזה מסתנכרן מצוין עם השפה הפרוגרסיבית, וכך נוצר שיתוף פעולה הדוק בין שמאל פרוגרסיבי לשנאת ישראל אסלאמיסטית, ביפו - ובכלל. אז אל תבלבלו אותנו עם המציאות; המסיתים הראשיים 'מרגישים מאוימים'.

ד. המחיר של הזיוף הרגשי

לזיופים מוסריים בשמן של 'תחושות איום' יש מחיר חברתי גדול מאוד בהרבה מעגלים. זה נותן רוח גבית מערבית לשנאה אסלאמית יוקדת לישראל. החלפת מוסר של אמת וצדק ל'מוסר של כאב' עשויה להישמע כערך רגיש, אך היא בעצם מניפולציה רגשית, עם גלים של השפעות הרסניות על העולם המוסרי שלנו.

כאב ותחושות איום - כבודם במקומו מונח; ובלבד שהם לא מחליפים ערכים של אמת, צדק, מוסר - ועובדות.

אלה צריכים לגבור תמיד, ורק במסגרתם יש מקום להכיל שיח רגשי באופן אמיתי ואנושי.

ה. אז מה קרה ביפו?

האם אישה ערבייה אכן רוססה בגז מדמיע על לא עוול בכפה? מעשה כזה הוא בוודאי פסול; אך מעבר לעובדה שאיננו יודעים עדיין אם מדובר בהתקפה או בהגנה עצמית, יש לשים לב לתוצאות של השיח הפרוגרסיבי, של מי זכאי להרגיש מאוים. שיח זה גורם להתעלמות מוחלטת ממקרים דומים רבים שקורים ליהודים. ה'עליהום' התקשורתי מצדד תמיד בצד הערבי. **תבדקו איזה גוף תקשורת, חוץ מערוץ 14, דיווח על התקפת יהודים בגז פלפל ועל זריקת חפצים על יהודים שהלכו ברחוב עם צאת השבת. לא תמצאו.**

ההיגררות לשיח הפרוגרסיבי של 'תחושת איום' מייצרת אכיפה בררנית באופן קיצוני לרעת היהודים. תקיפת היהודים מנורמלת, והחשש הקטן ביותר לפגיעה בצד השני זוכה במהומה תקשורתית ובהכלה מלאה של מעשי ההסתה והאלימות המתרחשים בתגובה.

תשפטו ביושר ובצדק, לא באמצעות שיח פרוגרסיבי וכוזב.

”
**תבדקו
איזה גוף
תקשורת,
חוץ מערוץ
14, דיווח
על התקפת
יהודים בגז
פלפל ועל
זריקת
חפצים על
יהודים
שהלכו
ברחוב עם
צאת
השבת. לא
תמצאו**